

DOOR [JART VOORTMAN](#)

VEEL CHRISTELIJKE INTELLECTUELEN HEBBEN HET STANDPUNT DAT GELOOF EN WETENSCHAP PRIMA HAND IN HAND KUNNEN GAAN. MET WETENSCHAP BEDOELEN WE HIER NIET WETENSCHAPSBOEFENING (ZOALS DE WERKZAAMHEID IN EEN LAB), MAAR WETENSCHAPPELIJKE KENNIS: KENNIS VAN DE OERKNAL, DE LEVENSLIJP VAN STERREN, KENNIS VAN GEOLOGISCHE TIJDPERKEN, HET MECHANISME VAN EVOLUTIE, ENZOVOORT. TEGENOVER DIT STANDPUNT STAAN MENSEN ALS RICHARD DAWKINS DIE BETOGEN DAT WETENSCHAP AANTOONT DAT GELOOF ONHOUDBAAR IS. DE ZWAKTE VAN DAWKINS IS DAT HIJ GODSDIENSTEN DEMONISEERT EN GEEN VOELING LIJKT TE HEBBEN MET HET FUNDAMENTEEL RAADSELACHTIGE VAN ONS BESTAAN. ZIJN STANDPUNT IS: AKKOORD ER ZIJN NOG WAT ONOPGELOSTE VRAGEN, MAAR WE ZIJN DRUK BEZIG DIE OP TE LOSSEN.

Het standpunt dat geloof en wetenschap prima samen kunnen gaan is wijdverbreid. We vinden het, met onderlinge verschillen, bij [Cees Dekker](#), [Taede Smedes](#), [René Franssen](#), [Alister McGrath](#), [George Coyne](#) en vele anderen. De stelligheid waarmee deze beweringen worden gedaan roept bij mij associaties op met de wereld van de reclame, waarin de minpunten van een bepaald product op een handige manier worden verzwegen.

We kunnen verrukt zijn over opgroeiende kinderen, ontlukende bloemen en betoverende landschappen en daarin de hand van de Schepper zien. Maar de natuur heeft ook zijn schaduwkanten: de Grauwe Klauwier, die kevers prikt op de doornen van een struik, en ze in deze marteltoestand zo lang mogelijk in leven laat om de kevers op die manier vers te houden; sommige sprinkhanen en spinnen, waarbij het wijfje na de liefdesdaad haar partner begint op te eten; de leeuw die, als een vrouwtje welpen heeft terwijl de vader van die welpen van het toneel is verdwenen, eerst deze welpen doodt om de volgende dag met het vrouwtje te paren - hoe heeft de goede God het kunnen bedenken?

Deze wereld is vol zinloos leed. Kindersterfte in Derdewereldlanden. Rampen, overstromingen, aardbevingen. Zinloze ziektes, die jonge mensen van hun toekomst beroven. Hoe kan het allemaal bestaan?

De klassieke redenering in de christelijke wereld is dat God de wereld goed geschapen heeft, maar dat door de zonde van het eerste mensenpaar wreedheid, zinloosheid en Godverlatenheid hun intrede hebben gedaan. Het grote probleem is dat de paleontologie ons duidelijk maakt dat een dergelijke paradijselijke situatie nooit op aarde heeft bestaan. Wij moderne mensen zijn dus het paradijs kwijt. De dood, dat dieren elkaar opvreten, slopende ziektes – het fossiele bestand maakt duidelijk dat dit er altijd geweest is.

Het is op dit punt dat ik mijn geestverwanten een enorme bocht zie nemen. Plotseling wordt er gesteld dat het niet zo erg is, dat dieren sterven aan ziektes en elkaar opeten. Men neemt aan dat een heleboel miserie al deel uitmaakte van de oorspronkelijk goede schepping. ‘Geologische verklaring van lijden en dood hoeven het geloof niet in de weg te staan’ ([Loonstra](#)). Dood en lijden waren er al voor de zondeval, maar na de zondeval verandert er toch iets: ‘als de mens zich losmaakt van God verandert de dood van karakter’ ([Van den Brink](#)). En: ‘zodra we een stapje terugdoen en stoppen met het projecteren van onze eigen menselijke gevoelens op insecten of zelfs zoogdieren, klinkt het evolutionaire proces al een stuk minder wreed’. ‘Biologisch is leven zonder pijn bijna onmogelijk’ (René Franssen, *Gevormd uit sterrenstof*, p. 279).

Gelukkig zijn er theologen die veel scherper beseffen, dat we hier in een diepe afgrond kijken. Ik noem hier alleen [Noordmans](#), die schreef dat de schepping ‘enkel ontzetting’ brengt en ‘vol ergernissen’ zit. Het paradijs en de zondeval zijn dus zeer moeilijk inpasbaar in het moderne wetenschappelijke wereldbeeld. Wel is er aansluiting mogelijk bij de Bijbelse noties dat in het scheppingsproces God de aarde bewoonbaar maakt ([Jesaja 45:18!](#)) en de chaotische machten bedwingt (bijvoorbeeld [Psalm 74:13-17](#) en [Job 26:7-13](#)).

Wat echter het meest overheerst is onwetendheid.

Ik ben doctorandus in de godgeleerdheid, maar een jongen van 6 kan mij vragen stellen waarop ik geen antwoord weet. Agnosticisme wordt opgevat als een aparte levensopvatting. Een christen is echter altijd voor een gedeelte agnost.

Wat kan helpen is, dat in het christelijk geloof niet de natuur de belangrijkste bron is van onze kennis van God, maar Gods openbaring.

Treffend wordt dat verwoord in het volgende gedicht:

Ik vroeg het aan de vogels
de vogels waren niet thuis

ik vroeg het aan de bomen
hooghartige bomen
ik vroeg het aan het water
waarom zeggen ze niets
het water gaf geen antwoord

als zelfs het water geen antwoord geeft
hoewel het zoveel tongen heeft
wat is er dan

wat is er dan
er is alleen een visser man

die draagt het water
onder zijn voeten
die draagt een boom
op zijn rug
die draagt op zijn hoofd een vogel

Guillaume van der Graft

Een uitgebreidere versie van dit betoog is te vinden op de website van Jart Voortman onder [Verwondering en verbijstering](#)

REACTIES

[JOCHEM QUARTEL](#)17012012

Heel eerlijk en heel treffend. Er blijft een groot mysterie over, voor de atheïst en de gelovige.

[DANIËL DE WAELE](#)18012012

Jart,

Een interessant artikel. Onlangs las ik iets over het functioneren van termietenkolonies: ingenieus, ijzingswekkend functioneel en daardoor ook wreed, in mijn ogen. Je noemt zelf ook enkele wreedheden van de natuur. Die wreedheid lijkt inherent te zijn aan de evolutie van de soorten. Zonder wreedheid geen evolutie, geen leven. En de vraag is natuurlijk hoe wij dit zullen harmoniëren met het verhaal van een in oorsprong goede schepping.

Het ligt er maar aan wat je onder ‘goed’ verstaat’. De auteurs van Genesis zullen ook wel geweten hebben dat de leeuw de neiging had zijn welpen te doden om opnieuw te kunnen paren met het vrouwtje. Toch was dat alles ‘goed’. Wat in het scheppingsverhaal vooral wordt uitgedrukt is dat de natuur geen reflectie is van een goddelijke wereld, dat die daarmee niet samenhangt, maar dat het ‘dingen’ zijn die door God gemaakt zijn (wat een andere soort ‘samenhang’ is). En dat God uit de toehoe wabohoe stapsgewijs orde heeft geformeerd. De chaos werd zo tot kosmos. Dat kun je zonder meer ‘goed’ noemen.

De moderne mens echter ziet dat de kosmos zelf een zekere mate van chaos in zich draagt: ontstaan en vergaan, overwinnen en verliezen, schoonheid en elegantie die wreedheid geenszins uitsluiten. Dit element van chaos, of vrijheid, of onbepaaldheid, is trouwens noodzakelijk voor leven en beweging in de kosmos. Dat is dus een andere benadering van die van Genesis.

De vraag is nu: zit God daar op een of andere manier achter? Heeft hij dat in gang gezet? Bestiert hij de natuur? Valt dit alles te rijmen met de Adeldom van Jahwe (Miskotte)? Maar wat is de ‘Adeldom’ van Jahwe? Hier lijkt de notie achter schuil te gaan van de almacht van God (en alwetendheid, alomtegenwoordigheid?) Nu belijdt de gelovige nogal vlot dat God almachtig is – en dus ook de natuur zonder wreedheid had kunnen scheppen – maar ik betwijfel dat God in die zin almachtig is. Wat mij bijvoorbeeld altijd weer verbaast is dat het woord ‘pantocrator’ dat voor Jezus gebruikt wordt, stevast vertaald wordt met ‘almachtige’, terwijl dat lang niet hetzelfde is. Vertelt de bijbel niet dat Gods macht slechts zichtbaar wordt doorheen strijd? Zolang Mozes de staf Gods (teken van zijn macht) hooghoudt, wint Jozua het

in het dal van de vijand, als Mozes de staf laat zakken lijdt Jozua verliezen. De staf Gods is geen toverstaf waarmee alles zo maar kan gebeuren, het is een teken van Gods macht die alleen doorheen strijd naar de overwinning leidt.

Kon God iets scheppen dat anders was dat wat is, als hij een schepping wilde waarvan vrijheid het belangrijke kenmerk was? Ik heb daarover ooit eens een stukje geschreven, dat ik hier bijvoeg.

De schepping is vrij

Hoe kan een volmaakte God een onvolmaakte wereld scheppen? Daarbij denk ik niet alleen aan de onvolmaakte mens, ontvankelijk voor zonde zoals hij is, maar ook aan de onvolmaakte aarde, die gevoelig is voor allerlei soorten bevingen, tsunami's, erupties van lava, blikseminslagen en dies meer. Een aarde die leven geeft, maar dat leven ook vernietigt, wat nergens zo duidelijk geïllustreerd wordt als in de dierenwereld: om te overleven eet je de ander op.

Resultaat van de zondeval? Dat lijkt me een dooddoener. In Genesis scheidt God zowel het vee (vreemd genoeg al van bij aanvang gedomesticeerd) als de wilde dieren. Ik leid daaruit af: de bevallige hinde die huppelt door het helmgras om onverhoeds door een leeuw in de ranke hals te worden gegrepen, dat was al voor de zondeval realiteit. Maar in feite doet dit niet eens zoveel ter zake. Genesis is een belijdenis dat God Schepper is. Van wat? Van de wereld zoals de oosterse mens die zich voorstelde, ervoer (met bijvoorbeeld vee en wilde dieren). De moderne gelovige heeft een ander wereldbeeld en zal zijn belijdenis dat God Schepper is anders proberen te denken, te verwoorden. We moeten wel, sinds de vondst van gefossileerde trilobieten tot tyranosauriërs. Wat is dat toch, die hele evolutie, strijd, ontwikkeling en uitsterving van soorten? Waartoe? Nergens toe? Feit is wel dat die ontwikkeling uitmondt in een wezen dat zich dergelijke vragen stelt. Er is niet alleen de evolutiestrijd onder dieren, er is ook de aarde zelf die onderhevig is aan allerlei krachten die ons af en toe verontrusten. Het valt bij ons nog mee omdat we niet op een breuklijn zitten, maar het is toch oppassen met water.

Het is dus deze dynamische, groeiende, groeipijnen kennende wereld, die God geschapen heeft. Het lijkt me dat de vrijheid, die de gelovige postuleert voor de mens, op een ander, onbewust niveau, ook voor de natuur geldt. Vrijheid is niet iets dat 'veroorzaakt' kan worden, want veroorzaken is determineren, het situeren in een reeks gebeurtenissen waarin de ene status noodzakelijkerwijs volgt uit de andere. Vrijheid kan alleen spontaan opkomen, en kan alleen gedijen in een niet dwingende omgeving die zelf ook niet besloten is (John Haught). Ook de natuur is vrij. Er zijn zeker wetmatigheden, die inherent zijn aan materie en leven. Maar die verhinderen niet een bepaalde vrijheid in het ontwikkelen, bloeien en groeien van de natuur. Ik stel me soms voor dat God zelf verrast en verrukt is van hoe de natuur zich op duizelingwekkende wijze ontvouwt. God ontvouwt dat niet, de natuur doet dat zelf. God trekt zich als het ware terug uit zijn schepping die zichzelf mag ontwikkelen, net zoals de mens dat mag doen. Het kan ook fout gaan. En waar het fout gaat grijpt God niet zomaar in. Hij kan wel proberen de zaken te beïnvloeden, zoals Hij de mens kan beïnvloeden. Maar de mens kan die invloed weerstaan. Kan de natuur dat ook? Niet bewust, maar kan het zijn dat ze eenmaal in een versnelling in een bepaalde richting niet meer vatbaar is voor correctieve beïnvloeding? Kan de natuur ontaarden? Zien we zo'n ontaarding bijvoorbeeld in de sluipwesp? Dat diertje deponeert haar eitjes in levende rupsen, zodat als de larven uitkomen, ze de rups van binnenuit opeten, er zorg voor dragend dat het hart en vitale organen tot het laatst bewaard blijven om op

die manier zo lang mogelijk profijt te hebben van de gastheer. Darwin gaf dit voorbeeld van leed in de natuur, het was voor hem een argument om God als schepper te desavoueren.

Het lijden wordt in onze wereld niet zomaar weggenomen. Wel is er hoop op wat de Bijbel noemt een nieuwe aarde en een nieuwe hemel. Komt die nieuwe aarde er zomaar, of gaat het eerder om Gods lokroep om van deze aarde wat te maken? Ik vermoed het laatste, aangezien de Bijbel uiteindelijk geen antwoord geeft op de oorzaak van het onheil en de onvolmaaktheid van deze wereld, maar ons wel de opdracht geeft het onheil te bevechten en te groeien naar volmaaktheid.

[JART V.19012012](#)

Bedankt, Daniël, voor deze uitgebreide reactie.

Helaas kan ik het niet eens zijn met jouw voornamelijk harmoniserende benadering.

Je stelt dat vrijheid een essentieel onderdeel is van de schepping, Groeipijnen horen daarbij. God is niet almachtig, maar trekt zich terug uit zijn schepping. En wreedheid is onderdeel van de goede schepping, die stapsgewijs op orde komt.

Ik begrijp de behoefte om verbanden te leggen tussen onze moderne inzichten en de tekst van de Bijbel. Naar mijn mening geeft Gen 1-3 echter een andere voorstelling van zaken. Voedsel voor mens en dier waren groene planten, zaden en vruchten (1:29,30). En alleen van de boom des levens mocht gegeten worden. Bij het eten van de boom van kennis van goed en kwaad tekenen Adam en Eva hun eigen doodvonnis. Met de zondeval komt de tragiek en machteloosheid in de wereld (problemen met werk, problemen in huwelijken en de dood die aan alles een einde maakt).

Het bijbelse paradijs en de zondeval zijn niet in overeenstemming met onze moderne wetenschappelijke kennis.

En erger: het kwaad in de natuur is niet in overeenstemming met het geloof in God als Vader.

We zitten midden in de tegenstrijdigheden.

Het merkwaardige is dat er over het probleem van het lijden onder gelovigen grote eensgezindheid is. Als iemand op jonge leeftijd de dood in de ogen kijkt door kanker, dan is het niet gepast om te zeggen dat God zijn schepping toch stapsgewijs in orde brengt. Als een kind door een verkeersongeval omgekomen is, ga je niet uitleggen dat God ons vrij laat, ook als de verkeersveiligheid abominabel is.

Als jonge mensen sterven dan is dat een ramp, die heel ons bestaan en ons geloof op zijn grondvesten doet schudden.

Waarom dan ineens zo'n koude redeneertrant als het gaat over wreedheid en zinloos lijden in de natuur? Waarom is een kind dat omkomt in het verkeer wel erg en een onvolwassen dier dat door een roofdier wordt verscheurd niet?

Er liggen hier grote vragen.

Hoe kunnen gerenommeerde schrijvers dan zeggen dat geloof en evolutie prima verenigbaar zijn?

Mijn stelling is: over de belangrijkste vragen van het leven zijn wij fundamenteel onwetend. In dat verband is het niet gepast om met vermetelege redeneringen te komen. Dan ben ik maar liever sprakeloos.

HANS BECKER19012012

Bedankt voor je briljante opiniestuk. Je verwoordt een standpunt heel helder en duidelijk. Overigens ben ik het met standpunt zelf geheel oneens.

Ik vind het geen optie om een tegenstelling wetenschap (natuur) en geloof te maken, omdat beiden van dezelfde God afkomstig zijn.

Het oude standpunt, dat er een volmaakte schepping was en allerlei ellende, zoals dood, door en na de zondeval gekomen zijn, geloof ik ook niet.

Volgens mij wordt dit in de Bijbel ook nergens geleerd. Die hele gereformeerde constructie van een "staat der rechtheid" is nergens terug te vinden.

Ik zit, zo kort mogelijk samengevat, meer op de lijn van mensen als Teilhard de Chardin.

Er is een enorme en langdurige ontwikkeling, waarbij onder invloed van de Goddelijke Liefde, kwaad en ellende wordt bestreden en overwonnen.

Er is dan een soort "interactieve almacht" waarbij ook mens en natuur hun rol spelen en inbreng hebben.

Je bent dan meteen ook uit dat ellendige spanningsveld tussen een almacht waarin God een soort grote tovenaars is, en anderzijds - de grote

theologische platitide van onze tijd - dat Gods almacht Zijn onmacht is.

Je kunt dan het harde en wrede van de natuur laten staan en "honoreren", terwijl je ook Gods hand in het hele gebeuren handhaaft.

Als God niet en nergens ingrijpt in de wereld, kun je je afvragen waar geloven dan nog goed voor is.

Dat Noordmans gezever over "de schepping als een plekje licht rondom het kruis"- daar kan ik in elk geval niets mee, evenmin als met het kattenogen verhaal van Barth.

Ik blijf geloven, dat ook de natuur vindplaats is van God en Zijn wonderen.

De uitvinding van Descartes, dat de natuur een soort machine is, zonder zin en betekenis en wonder, en dat alles zich concentreert rond het denkende ik, het moderne subject, is - zo zei William Temple terecht - het meest rampzalige moment in de geschiedenis van Europa.

De roos blijft een mysterie verwijzend naar God. We willen toch hoop ik de hele traditie van de Heilige Franciscus, Guido Gezelle, Jan Wit in Gez. 479 niet kwijt?

JART V.

Beste Hans,

Bedankt voor je reactie!

Een degelijk verhaal met een ander beginpunt.

Dat verhaal van die kattenogen van Barth ken ik overigens niet.

Ik vind je reactie heel duidelijk.

met een hartelijke groet,

jart

HANS BECKER

Beste Jart,

Ook jij bedankt voor je reactie.

Over die kattenogen :

De kattenogen, zoals je waarschijnlijk weet, zijn die bolletjes op de weg die, als het donker is, alleen licht geven als je daar met je auto bent en je lichten op die bolletjes schijnen. Door de weerkaatsing zie je dan de weg wat beter.

Barth bedoelt, dat de schepping is zoals de kattenogen ; de schepping geeft zelf geen licht, maar weerkaatst alleen iets van Christus en Zijn licht.

Een "dunnere" visie op de schepping is haast ondenkbaar!

In mijn visie is Descartes "de grote schurl" in het stuk, omdat bij hem en bij velen onder zijn invloed, de natuur alleen res extensa is. Een grote machine zonder enige betekenis, zin of doel. Dit heeft dramatische gevolgen, omdat alles inzake zin en betekenis nu van het subject moet komen. Uiteindelijk leidt het, kort door de bocht gezegd, tot het huidige narcisme en hedonisme.

De term zingeving vind ik al totaal onjuist. De zin geven wij niet, die is van Godswege voorgegeven.

Ik voel mij tegenwoordig veel meer thuis bij de katholieke denkers, met name Teilhard.

Ik verwijst je graag nog naar aartsbisschop William Temple met zijn Gifford Lecture : The Cartesian Faux-Pas. Die man maakte mij helemaal blij met zijn visie.

De epistemologie is ook erg belangrijk, heb ik de laatste maanden ontdekt.

Leuk dat we elkaar zo op de hoogte kunnen houden van onze ontwikkelingen, Jart.

Ik bewonder je er in, dat ik merk dat je veel studeert, en ook erg open staat.

Als je mijn reactie op de website wilt plaatsen, prima. Dan schrijf jij weer een reactie, ook prima.

Hartelijke groet, Hans.

JART V.

Beste Hans,

Ik ben het met je eens dat je zegt: Als God nergens ingrijpt in de wereld, waar is geloven dan nog goed voor.

Ook beleef ik de natuur als schepping en mijn eigen leven als een geschenk.

Maar bij mij overheerst het besef dat ons bestaan fundamenteel ondoorgrondelijk is.

HANS BECKER

Beste Jart!

Jouw korte repliek kan ik volledig invoelen, en heeft mij ook ontroerd.

De ondoorgrondelijkheid van het bestaan is een notie die ik ook deel.

Uiteindelijk is er geen andere oplossing daarvoor dan ons over te geven aan de Goddelijke Liefde, die dwars door alles heen overwint.

Hartelijke groet, Hans.

EGBERT 20 01 2012

geloof is als disneyland, een sprookje voor kinderen, mensen blijven liever klein en zo in mickey mouse/god geloven, omdat de werkelijkheid/natuur hard is.

geloof maakt het draaglijk, dat is de functie m.i..

daar is niets mis mee.

JART V.
Beste Egbert,

Jouw reactie is wel wat neerbuigend. 50 Jaar geleden waren er veel gelovigen die vonden dat er iets mis met je was als je atheïst was.

De bewering dat geloof volledig irrationeel is, is van dezelfde categorie.

TJEERD DEN HARTOG 22012012

Interessante discussie en wat mij betreft is vooral respect voor God nodig. Wanneer Hij ondergeschikt wordt aan onze ratio, bloedt Hij aan onze messen leeg en vermoorden wij Hem. Ik denk dat Nietzsche dat bedoelde.

De spagaat tussen God-mens in Christus is ook zo'n leuke. Juist de onmogelijkheid vind ik fascinerend. M.a.w. ik kan me in het geschreef van Jart Voortman goed vinden. Ik heb een jaartje in een God, ondergeschikt aan mijn ratio geloofd; maar dan wordt Hij steeds meer een menselijke theorie.

Terzake.

In de Bijbel wordt wél een probleem aangewezen voor het probleem met de huidige schepping. Je moet het alleen wél willen zien.

Mijns inziens toont de Bijbel dat het steeds slechter gaat met de aarde. Vooral met het oog op Openbaringen. Het is aan Hans Becker om aan te tonen dat God met een "enorme en langdurige ontwikkeling, waarbij onder invloed van de Goddelijke Liefde, kwaad en ellende" bezig is. Dat gaat tegen ieders gevoel in. Het lijkt meer op theorie, dan het werkelijke leven en de schepping die ik om me heen zie.

Natuurlijk is het geloof in een schepping die ooit volmaakt was net zo goed lastig goed te praten; wat ik niet eens probeer;). Het is in ieder geval dichterbij de visie van Mozes, Jesaja, Jezus en Paulus. Is het goede nieuws niet dat er weer een volmaakt koninkrijk aankomt?

Persoonlijk vind ik het geloof in het paradijs/zondenvall het lastigst. Los van de vraag van het ontstaan van het leven etc. Maar wanneer je daar theologisch in gaat knippen; ben ik het met 'letterlijke' lezers van Genesis eens dat je fundamenteel godsbeeld wijzigt t.o.v. Bijbelse openbaring. Dan ga ik liever voor 'onwetendheid'.

Bedankt Egbert voor je reactie. Het sprookje bevalt me tot nu toe prima. De hemeltheepot van Bertrand Russell en het spagetthimonster van Dawkins zorgen ervoor dat ik het leven liefheb. Anders zou ik natuurlijk aan de harde werkelijkheid bezwijken. En daar is natuurlijk niets mis mee:).

GERARD2401201211.44

De niet-christelijke denkwereld verwacht dat het bestaan hier op aarde een paradijs zou moeten zijn als God werkelijk zou bestaan. Een begrijpelijk; maar onjuist standpunt.

Inderdaad het ongehoorzaam zijn aan God heeft een stukje hel op aarde gebracht.

We weten dat God wijs is. Waarom dan toch al dit lijden.

Maar drijft het lijden ons niet in een van God afhankelijke positie? We hebben als mensheid kennis verkregen van goed en kwaad. Van die boom heeft Eva en Adam tenslotte gesnoept tegen Gods verbod in. Deze kennis van goed en kwaad stelt ons in de gelegenheid om een weloverwogen keus te maken. We weten wat kwaad is en dat is iets wat we niet willen. God

bied het tegenover gestelde en dus kunnen we ervoor kiezen God en het goede te omarmen. God plaatste ons dus in de situatie dat we voor redding en het goede bij Hem aan dienen te kloppen. Hij wil wel.

Kortom wie het goede wil zal uiteindelijk dmv vrije keus bij God/Jezus uitkomen. Want dat vrije keus niet zou bestaan is een door de wetenschap beweerd sprookje dat perfect past in het algehele wetenschappelijke verhaal van het uitgangspunt dat we van de apen af zouden stammen.

De bijbel beweerd het tegenovergestelde namelijk.

kortom; is het lijden wel zinloos zoals beweerd word in het bovenstaand stukje. God schuwt het lichamelijke lijden niet; ook niet aan zijn eigen Zoon Jezus. "Het lichaam is van geen nut het is de Geest die leven geeft" zegt Jezus ook duidelijk in de bijbel. Kennelijk worden we geacht voorbij het tastbare te kijken naar het geestelijk, het bovennatuurlijke. En dat is waar de wetenschap op stuk loopt, mijns inziens.

Tevens het onvindbare geachte paradijselijke gebied Eden heeft weldegelijk bestaan maar er is ca 4500 jaar geleden een zondvloed geweest wereldwijd die de zaken danig heeft herschikt op deze aarde. Er zijn wat zaken uit het oog verdwenen; dat vergeet men kennelijk even voor het gemak.

Dus de uitspraak dat de paleontologie laat zien dat de dood en verderf altijd hebben bestaan is niet juist. Het creationisme laat ook zeer duidelijk zien dat het hele fossiele bestand nu niet te danken is aan deze wereldwijde zondvloed. Maar dat word gemakzuchtig en op zeer onwetenschappelijke wijze afgedaan als pseudo-wetenschap en niet of nauwelijks serieus genomen... ook niet op deze aan geloof en wetenschap gewijde site.

Er zijn namelijk menselijke resten te samen met dinosaurus resten en afdrucken gevonden. Maar dat zult u niet in een studie boek vinden. Er zijn ook menselijke sporen aan getroffen in, volgens evolutieer veel te oude aardlagen. Er worden nog steeds resten C14 gevonden in diamanten en steenkoollagen.

Maar de reguliere wetenschap kijkt de andere kant op als het om dit soort feiten gaat. Waarom eigenlijk ? waar is men bang voor ? wetenschap is toch gebaat bij waarheidsvinding ?

Om een leuk en praktisch voorbeeld aan te halen:

U kunt s' winters, in uw eigen achtertuin, zelf ook vele sneeuwlagen ontwaren in de sneeuw (dit jaar misschien niet dan). Waarom beweerd de wetenschap dan dat iedere sneeuwlaag dan 1 jaar representeerd op groenland ? Er worden wel meerdere lagen in een aantal uur gevormd bij een stevige sneeuwval. Deze meneer laat dat heel mooi zien hoe u dat zelf kunt doen (als het aardig gesneeuwd heeft): <http://www.youtube.com/watch?v=ZARtG9HsTt8&feature=related>

JART V.

Beste Gerard,

Een creationistische bijdrage!

Ik zou willen dat je gelijk had. Dan had ik een stuk minder problemen! Als het creationistische verhaal klopt, dan is er helemaal geen conflict tussen geloof en wetenschap.

Je kunt echter niet met zo'n oppervlakkig verhaal over sneeuwlagen de aanname van een jonge aarde geloofwaardig maken.

Onze wetenschappelijke kennis is heel stelselmatig tot stand gekomen. Ook een creationist als Ariel Roth erkent dat de aardlagen een betrouwbaar beeld geven van het verleden. Er zijn juist geen inconsistenties in de geologische kolom.

In onze tijd wordt veel onderzoek gedaan naar het klimaat in het verleden. Met geheel verschillende methoden (ijsboringen, onderzoek naar kalkafzettingen op de bodem van de oceaan, koraalriffen en veenlagen die de hoogte van de zeespiegel aangeven, enz.) vindt men steeds dezelfde grafieken. Je vindt dit verhaal in Salomon Kronenberg, *De menselijke maat*.

Waarmee ik het wel eens ben met het creationisme, is dat men een conflict ziet tussen het moderne wetenschappelijke wereldbeeld en het christelijk geloof. Voor mij ligt dat niet zozeer op het vlak van de ouderdom van de aarde, als wel op het vlak van de tegenstrijdigheid, dat de natuur zowel prachtig is als lelijk en wreed en dat dat altijd zo is geweest.

PIET 24 01 2012

"t grote probleem is dat de paleontologie ons duidelijk maakt dat een dergelijke paradijselijke situatie nooit op aarde heeft bestaan"

Deze stelling is nogal vaag en weinig zeggend..

Waarom zou het paradijs nooit hebben kunnen bestaan?

Het paradijs is niet zozeer een fysieke omgeving maar veel eerder een geestelijke toestand. In het paradijs wordt veel van wat wij nu als slecht bestempelen ervaren als paradijselijk of goddelijk. Het paradijs is een kwestie van perceptie....het is de kennis van goed en kwaad (onze hersenomvang) die juist een einde heeft gemaakt aan het paradijs...

JART V.

Beste Piet,

Jouw opvatting, dat het paradijs vooral geestelijk opgevat moet worden, komt voort uit een behoefte om te harmoniseren.

Ik denk dat de Bijbel het paradijs niet als een geestelijke toestand beschrijft. Paulus zegt in Rom 5 dat door de zonde van één mens de dood in de wereld is gekomen. Dat is denk ik ook niet alleen maar geestelijk bedoeld.

ANDRE 25 01 2012

@Jart

Begrijp ik uit je opinie stuk dat, als er wel een spoor van Eden zou zijn geweest ,dat er dan geen (theologisch) probleem zou zijn geweest met lijden en ellende in de wereld ?

JART V.

Beste André,

Ik liet eens een leerling in het BLO een plattegrond van Israël zien. Hij keek er heel ernstig naar en zei: ik zie het paradijs!!

De Bijbel zegt nergens dat de Hof van Eden van de aarde is verdwenen. Was het maar zo eenvoudig, dat er ergens in Irak een prachtige tuin was, afgeschermd door twee lichtende gestalten met een vlammend zwaard...

Het klinkt allemaal niet intellectueel dat ik dit zo zeg.

So what!

ANDRE 25 01 2012

Beste Jart

Het ga mij er niet om , om Eden te lokaliseren , maar om de vraag of je meent dat als er een spoor van Eden gevonden zou zijn of er dan (theologisch) geen probleem is met het lijden?

JART V.

Beste Andre,

Het zou veel uitmaken als we zouden kunnen aantonen dat de schepping oorspronkelijk zonder wreedheid en lijden was en dat dat pas na de zondeval is gekomen.

Ook in dat geval blijft er echter het probleem van het lijden nu en in de afgelopen 6000 jaar op aarde.

ANDRE 01 02 2012

Beste Jart

Ik heb je stukje "verwondering en verbijstering " gelezen en begrijp nu denk ik iets meer van wat je wilt zeggen.

Een soort van antwoord op het leed versus een goede God en waarbij het conflict in ieder geval verkleind wordt is voor mij de gedachte dat God van de wereld die hij geschapen had zelf ook te wreed vond. Daarom "schiep" of "riep" hij de mens om te heersen over de aarde. En als voorbeeld hoe het volgens Hem moest was de tuin bedoeld.

God wilde daarbij buitengewoon diepgaand ingrijpen om over die schepping zijn Vrede te brengen.

Om bij wijze van spreken de grauwe Klauwier af te leren om insecten te martelen en de leeuwen om de welpjes te doden , en überhaupt geen vlees meer te eten is werkelijk geen kleinigheid.

Toen de mens daar blijkbaar niet echt waardering voor kon opbrengen heeft God de mens toegelaten om het op eigen wijze te proberen , en liet hij de wereld weer over aan de originele natuurwetten .

Maar de mens heeft de klank van vrede zoals dat in de tuin was nog steeds in zich en we proberen het nog steeds met matig succes zelf te realiseren

PIET 25 01 2012

Beste jart,

Adam betekent "mens". Volgens de katholieke bijbel hoeven we Genesis bovendien niet letterlijk te nemen, het mag uiteraard wel....

Ik denk inderdaad dat het paradijs de gewaarwording beschrijft van de eerst mens (Adam). De zondeval beschijft de toename van ons hersenvolume gedurende miljoenen jaren, de verbeelding of kennis doet zijn intrede. de mens raakt in zekere zin beschadigd, is niet meer wat God heeft geschapen....de kennis heeft hem ten val gebracht.

De bijbelse waarheid komt volgens mijn mening volstrekt overeen met wat ondezoekers van de evolutie waarnemen.

JART V. 10 02 2012

reactie op schrijven van Piet op 25 01 2012 en van Andre op 01 02 2012

Beste Piet en Andre,

Piet, jij schrijft dat de mens in de loop van de jaren een groter hersenvolume kreeg, meer kennis kreeg en daardoor beschadigd werd. De kennis heeft de mens ten val gebracht. Dat is de val in Genesis 3.

Andre, jij schrijft dat God de wereld ook wreed vond. Daarom moet de mens heersen over de aarde. Dieren mogen onder de heerschappij van de mens niet meer wreed zijn. Jullie proberen allebei het verhaal van de Bijbel dichter te brengen bij het moderne wereldbeeld. Maar tegelijkertijd maken jullie, ieder met zijn eigen insteek, je eigen scheppingsverhaal.

Ik laat het verhaal van de Bijbel liever staan zoals het is. Het verhaal van Genesis 1 tot 3 is een mythe. Niet in de zin dat het maar een verhaal is en niet echt gebeurd. Maar in de zin: dat in dit verhaal iets over het geheim van het leven wordt duidelijk gemaakt. Naar mijn overtuiging kunnen we in onze moderne tijd veel met de boodschap van Gen 1-3. In Gen 1 scheidt God orde in de chaos. In Gen 2 wordt de mens gesteld over de schepping. Er wordt uitgelegd wat de bedoeling is van het huwelijk. Gen 3 gaat over tragedie: problemen met werk, huwelijken die onder druk staan, verleiding, enz. Er is echter één probleem: we kunnen met Genesis in de hand niet een verklaring geven voor het kwaad in de wereld.

P. BORGER 11 02 2012

Er is geen conflict tussen bijbel en wetenschap, er is een conflict tussen wetenschap en Darwinisme. Forum C voert aan de zijde van Darwinisme een strijd tegen wetenschap.

ANDRE 12 02 2012

Beste Jart

Er staat in Genesis 1 maar één reden waarom de mens geschapen is: om te heersen over de aarde en het leven op aarde. Niet als gezelschapsdier voor God of iets dergelijks. (In Genesis 2 komt er het bewerken van de tuin bij.)

Maar wat is volgens jou dan de (theologische?) reden dat er zo nodig geheerst moest worden? Voor de schepping van de mens was de schepping immers al goed? Maar na de schepping van de mens was het zeer goed!

Dat Genesis 1 tot 3 slechts een mythe zou zijn is ook moderne invulling. Maar ook als het slechts een mythe zou zijn wat is dan de boodschap van het heersen over de aarde?

Waarom schiep God een tuin als de schepping in zijn geheel goed was?

Mijn indruk is dat het heersen over de aarde, en bewerken van de tuin een geheim over het leven duidelijk maakt. Misschien het geheim dat we in staat zijn andere wetten op de natuur te leggen die anders zonder ons volledig aan de natuurwetten is overgeleverd.

Als we dat zouden doen zoals bedoeld dan wordt het een aardigere aarde, maar doen we het anders dan moeten we heel erg oppassen dat we het niet slechter maken dan het in de natuurlijke staat was.

PIET 12 02 2012

We kunnen in Genesis wel degelijk de bron van alle kwaad terugvinden, de kennis. De kennis of verbeelding kan de mens laten verstokken of verstarren, het is zijn val.

De toename van ons hersenvolume gedurende miljoenen jaren=de zondeval die beschreven wordt in Genesis....